כב א מיי׳ פ״ג מהל׳ מכרים הל׳ ה סמ״ג עשין סב טוש״ע מ״מ סי׳ קמ׳:
כג ב ג מיי׳ פ״ט מהל׳ שכירות הל׳ י סמ״ג עשין סט טוש״ע מ״מ סי׳ שלו סעיף ב:
כד ד מיי׳ פ״ד מהל׳ מכרים הלכה ג סמ״ג עשין כב טוש״ע מ״מ סי׳ קמה:
כה ה מיי׳ פי״ב מהל׳ מתנ׳ מתנון הלכה יט סמ״ג עשין סח טוש״ע מ״מ סי׳ תמח:
כו ו טוש״ע מ״מ סימן שלו סעיף ג ופמ״ג ג:
כז ז מיי׳ פ״ד מהל׳ שכירות הלכה ה:
כח ח מיי׳ שם הל׳ ו:
כט ט מיי׳ פ״ב מהל׳ מכרים הל׳ יט טוש״ע מ״מ סי׳ רמב סעיף יא:
ל י מיי׳ פ״ד מהל׳ שכירות הלכה ו:

ג) [ער תוס׳ כ״ק ס. ד״ה רב הונא]. ד) [לעיל קמ: ושם פירש נפתחה בכתה רב אחאי וכו׳ וכן יתכן לפרש כאן נפתחה בכתה], ג) כ״ק מע: לעיל ו״ת. ועי׳ קב. תוספ׳ קמ״ג; ד) כ״ק מו: כ״ב נב:, ה) לעיל עו. קיח., ו) [לעיל י, יב:], ז) שקלים פ״ד מ״ח מנחות פל״, ח) [ר״ה ג. יומא לה: ועי׳ נחום שם], ט) שייך לעיל.

(ה) גמ׳ ת״ל רבא לר׳ נחמן בשלו: (ב) תוס׳ ד״ה שומרי וכו׳ פ׳ החכם. ג״כ דף נח ד״ה לשמור:

[א] גמ׳ שפחת דפנינהו כו׳. ג״כ אבל בכיסא נפחת ל״ת. רש״י ומוס״ע אבל ר״ת וה״ר מולקין ושפחת של רשב״ם כיון דמחיב ל׳ מקני ליה ועי׳ סר שג״ו ס״ב ופר״ע ס״ב סכ״ו (ועי״ש מדברי רבינו פ״ק קכ״ט ופ״ב): [ב] תוס׳ ד״ה לעשות. משמע דוקא הלה ל״ל שכרכם פלי ופ״ל ע״ו פ׳ (ופמ״ש רבינו בהל׳ מ״ר שג״ו פ״ק כ״ו):

מאורי רשותיך. כפתש אשר לפה עשה כו, **פארע אשרע**. פוכין בשוויהין (רשב״ם ב״ב צב:). **בזמן שאמר לו בעל הבית נכש עמי היום**. לפי שכר עתו לפי ליטרם ועידודו כשהגיעה התפילה לפי זו ממלאכת בעל הבית וקנאה פועל והוא יכנה לו משכרו שכר פעולת ניסוח ועידוד כל שעת הנכשה (לעיל י׳). **אבל אם אמר לו עשה עמי מלאכה היום**. כל מלאכה שהוא עושה מלפתם בעל הבית היא וקנה בעל הבית (שם). **שומרי ספיחי שביעית**. של שכורין לפני העומר אלא יקנו פחיים (מנחות פד: מכחי׳). **נוטלין שכרן מתרומת הלשכה**. לפי שהם הפקר וניתן לשומרן מפני הפיח ומפני העניים אלא יקנוהו קודם לעומר כדי שיהא העומר בא מהם (מנחות פד:).

הניעוך. הם שלך ופנה תותן לעצמך: **אין שומעין לו**. אם אין זה ריוח אין קונה לו דכר הפקר או ממנה: **כאבן וכקב**. ללקט לו משלו או מן ההפקר: **טול מה שעשית**. כל מה שלקטת יהא שלך: **אין שומעין לו**. מע״ג דכבל דוכתי אית ליה שוה כפף ככפף הכא גבי פועל כל מלין שכרו כתיב (ויקרא יט) מאי לאתמי בהדיה משמע: **גמ׳ דלים ליה מגרש גביה**. חה לית מפך כמתנתו והוא מזיקו שמגיעו מזריעתו: **אכל פיפא דאים ליה מגרש גביה**. חה נמ לכופו על שכרו והוא תומר לו טול זה בפרעון מימת כו׳: **ממרי רשותיך**. מבעל תוכך: **פפרי אפרע**. אפי׳ נותן לך פוכין קבלס: **משום דאים ליה מגרש גביה**. משקיבל עליה קנייה בתגריה: **גריפא**. לתין שומעין לו דקנייה ליה תגרו: **ופפניף שומעין לו**. לתומר לפועל טול מה שעשית בשכרך: **כשל תבירו**. שהיתה מלאכת תבירו שומעין לו: **כשל הפקר**. שומעין לו דא״ל קני ליה תת לדידיה לא קני ליה. ר״ת לטעמיה דתמר לעיל (דף י.) המגביה מציאה לחבירו לא קנה תבירו ומצא אחין פעולתו עליו ואין כאן כל תלין ולא דמי לשל תבירו דהתם ליכא למימר זכי ליה תת וכי לא א״ל שכרך על שכל הבית על כרמו שכרו עליו אבל הכא לא: **מיפיכי רבא לרב נחמן**. למימר לפועל לאו בכלל המגביה מציאה לחבירו הוא אלא כיד שעשה הוא וקנייה שעשה בהגבהה לפועל אפילו אמר לו עשה עמי מלאכה אחת וכל שכן הכא דשכרו לנקט מציאות ממש: **כאן בהגבהה כאן בהנטה**. ואידי ואידי של הפקר מתני׳ דשכרו לנקט מכן וקם בהגבהה לפועל וע״כ שכרו עליו וכריתת כשכרו למלאכת הנטה כגון לשמור או להשליך מעליה לתרך דליכא הגבהה דא״ל אבל אם אמר זכאי ליה אלא אי אל אח זכי ליה: **פנאי פיפיפים**. אי קנית אי לא: **שומרי ספיחים**. של שעורין לנורך שנת העומר או של חטין לנורך שני הלחם: **אפס אומר אינן כאין מפל לנור**. אם נשמע לך לא יביאו עומר ושני הלחם משל לנור אלא משל אחרים דכיון דאיכא למיחש שמא יחיד זה שקנה מן ההפקר נשמיטתו דשכירת לה הנטה קנית בהפקר הואיל ודבר טורח הוא ולעמו לכך על ידו נשמר: **ומפ אפס אומר אין כאין וכו׳**. הא אינו שכר אלא קנית: **מדכריך**. שאתה אומר לשמרו נחנם: **לדכרינו**. שאנו אומרים הנטה בהפקר קני אין וכו׳: **אמר רבא** גרסינן הכא ולעיל **אמר רבה: דכ״ע הכשה בהפקר קני**. וטועמא דר׳ יוסי דקסבר מפרה זה לנכור ומנלאו כאין משל נכור: **ורבנן**. מייתי שמא לא יהא נלנו למסור יפה יפה בלב שלם דנוח לו שיקרבו משלו: **מדכריך**. שאתה אומר ישמרם חנם: **לדכרינו**. שאנו מוסיפין שמא לא ימסרם יפה יפה אין אומר ואתי מלחם וכו׳: **כמוסיפין לכעלי זרועות**. שאם לא נוליא עליהן קול שהן של הקדש יש בעלי זרועות שלוקחין תותם נחזקה ולעמן: ומה

זמן ב״ד ל׳ יום. ומכאן אנו למדים זמן ב״ד לפרוע חובו ולכאורה דכריס להוי ל׳ יום ורשב״ג נמי אמר לעיל (דף קיב.) אף לעצמו אין מחזיר אלא שלשים יום ומיהו לכל מילתא לא אמר שיהא זמן ב״ד ל׳ יום כמו הכא להא לעיל (דף פב:) גבי נשבעה כדו ולא סילקו נפלה גמלו ולא העמידה ר״ת מחייב בהזיקו אין זמן ב״ד שלשים יום אם כדמשמע בהמניח את הכד (ב״ק דף כט.) והיינו טעמא שכשעה קלה יכול להסירם משם: **אמר** ליה הניעוך אין שומעין לו. מע״ג דמפקיר נזקו לאחר נפילת חומם אמרי׳ בפרק המניח (שם דף כט.) דפטור הכא לחיישמוטי קא מיחמיט ואינו מפקירו כדאמר בגמרא: **ליקני** ליה חצירו בו׳. אכל מי לאו דל״ר בדבי מניגא אמי שפיר דאין קונה לו אלא היכא דעומד בגד שהוא לכן כי לא פניטו לא דכשאמר ליה הניעון לא היה אכפי עומד שם: **כאן בשל** חבירו. תימה לאמי דס״ד השתא אמאי צריך לומר לו טול מה שעשית כשכרך אמר לא אלא לכלוס שלא עשית לי כלום: **לעשות** בשלו והראהו בשל חבירו. [ג] משמע דוקא לעשות בשלו אי נותן לו שכרו משלם אבל פחמת לא ופימה ר״ת אמאי אילטריך לשנויי כאן בשלו כאן בשל הפקר ליפני כאן בשכרו לעשות שלו כאן בשכרו פחמת בשל חבירו ואור״י דמשום דס״ד השתא בשל חבירו אלא משום שכרו לעשות בשל חבירו דשומעים לו אבל אי בשל הפקר לעילא הא בשל חבירו מידום הוא דקא משמע לן דהנטה בהפקר לא קני: **שומרי ספיחים**. פירשתי בסוף פ׳ החכם (ג) (לעיל דף נח.):

ואי אשמועינן הכא הכא שמשקבל עליו אין שומעין לו משום דאית ליה אגרא אבל הכא דלית ליה אגרא גביה אימא שומעין לו צריכא: אין שומעין לו: והתניא שומעין לו אמר רב נחמן לא קשיא כאן בשלו כאן בשל חבירו א״ל (ו) רבה לרב נחמן בשלו מ״ט דא״ל אגרא עלך בשל חבירו נמי שכרו עליו דתניא (ז) השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חבירו נותן לו שכרו משלם וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שהחנה אותו אלא אמר רב נחמן לא קשיא כאן בשלו כאן בשל הפקר איתיביה רבא לרב נחמן (ח) מציאת פועל לעצמו אימתי בזמן שאמר לו בעל הבית נכש עמי היום או ערור עמי היום אבל אם אמר לו עשה עמי מלאכה היום מציאתו לבעל הבית אלא אמר רב נחמן (ט) לא קשיא כאן בהנטה כאן בהגבהה כאן בהנטה אמר רבה הנטה בהפקר תנאי היא דתנן (י) שומרי ספיחי שביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ר׳ יוסי אומר הרוצה מתנדב הוא ושומר חנם אמרו לו אתה אומר כן (כ) אין באין משל צבור מאי לאו בהא קמיפלגי דת״ק סבר הנטה בהפקר קני ואי יהיבי ליה אגרא אין ואי לא לא ורבי יוסי סבר (ל) הנטה בהפקר לא קני וכי אזלי צבור ומייתי השתא הוא דקא זכי ביה ומה אתה אומר הכי קאמרי ליה מדבריך לדברינו אין עומר ושתי לחם באין משל צבור אמר רבא לא דכ״ע הנטה בהפקר קני והכא חיישינן (מ) שמא לא ימסרם יפה יפה קמיפלגי דרבנן סברי יהבינן ליה אגרא ואי לא חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה רבי יוסי סבר לא חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה ומה אתה אומר הכי קאמרי ליה מדבריך לדברינו דחיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה אין עומר ושתי לחם באין משל צבור איכא דאמרי רבא אמר דכ״ע הנטה בהפקר לא קני והכא בחיישינן לבעלי זרועות קמיפלגי דת״ק סבר דתקינו רבנן למיתב ליה ארבע זוזי כי היכי דלישמעי בעלי זרועות וליפרשו מינייהו ור׳ יוסי סבר לא תקינו

ומה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com